

Arrest

nr. 69 036 van 24 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomstig uit Borguna. Tot 27 mei 2009, wanneer een cycloon grote delen van Bangladesh verwoestte woonde uw familie in een krottenwijk in Borguna. U verbleef in Dhaka, waar u reed met een riksja. Nadat uw huis verwoest werd door de cycloon bracht u uw familie naar een krottenwijk in Chittagong. Daar deed u allerlei jobs. In Chittagong ontmoette u een blanke buitenlander die u werk beloofde. Die man bracht u aan boord van een schip en zo kwam u in België terecht. U wilde niet meer in armoede leven, maar verder verklaart u dat u geen problemen had in Bangladesh. In februari 2010 kwam u aan in België en u vroeg asiel aan U legt geen documenten voor om uw asielrelaas te staven.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat de door aangehaalde reden van vertrek uit uw land van herkomst vreemd is aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, zijnde een vrees voor vervolging omwille van uw religie, etnische origine, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep.

De door u geschetste problematiek betreft een louter economische motieven waarvan de grondslag niet in een van de criteria van de Vluchtelingenconventie terug te vinden is. U was arm en u wilde werken (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), maar u verklaart dat u geen specifieke andere problemen had in Bangladesh. U stelt bovendien dat u niet eens wist dat u naar een ander land ging wanneer u op het schip stapte en dat u, indien u dat op voorhand geweten had, u niet was ingestapt omdat u bij uw familie wou blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Volgens uw verklaring wilt u terugkeren naar Bangladesh nadat u enkele jaren in België gewerkt hebt (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U hebt geen angst om terug te keren naar Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel baseert verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker merkt op dat slechts een oppervlakkig onderzoek werd verricht. Op het eerste zicht lijken de ingeroepen motieven van verzoeker louter economisch maar als iets dieper gegraven wordt in het algemene maatschappelijke kader in Bangladesh en meer bepaald het kastensysteem kan men concluderen dat het asielaanvraag van verzoeker en zijn vrees voor vervolging steun vinden in het behoren tot een sociale groep. Verzoeker behoort in zijn land van herkomst tot de laagste sociale klasse die dagelijks met discriminatie wordt geconfronteerd. Verzoeker behoort tot de sociale groep die nergens in Bangladesh gewenst is. Verzoeker verwijst naar het feit dat aan hem en zijn familie geen identiteitsdocumenten werden gegeven. Op deze manier worden zij volledig verstoten van het maatschappelijke leven. De natuurramp de cycloon Aila die het zuiden van Bangladesh zwaar trof in mei 2009 heeft de situatie van verzoeker en zijn familie alleen nog maar verslechterd. Verzoeker kan geen hulp inroepen van de autoriteiten gezien hij meerdere keren door de politiediensten werd verjaagd. Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift uit diverse algemene rapporten: "*Bangladesh – Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland on 3 September 2010, Information on the caste system*" en "*Country of Origin Information Report: Bangladesh*" UK Home Office, d. d. 20 augustus 2010.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Uit de verklaringen van verzoeker bij het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker stelt dat hij in een krottenwijk woonde, dat zijn vrouw en moeder dienststers waren in het huis van andere mensen, dat hij na de orkaan in 2009 in Chittagong op straat verbleef en soms door de politie weggejaagd werd. Veel mensen gingen naar Chittagong omdat hun huis verwoest werd door de orkaan. Verzoeker stelt dat hij geen problemen had in Bangladesh, dat hij arm was en wou werken. Hij heeft geen angst om terug te keren naar Bangladesh.

Verzoeker stelt dat het cumulatief effect van inbreuken als vervolging moet aanzien worden. De Raad betwijfelt niet dat verzoeker als lid van laagste sociale klasse in Bangladesh het voorwerp was van discriminatie, maar meent dat in de context van Bangladesh waar armoede en werkloosheid, algemeen verspreid is, verzoeker niet aannemelijk maakt dat dit vervolging is in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat zijn vrouw en moeder dienststers waren in het huis van andere mensen. Dit wijst niet op maatschappelijke uitsluiting.

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar politieke motieven voor de vervolging of een politieke overtuiging van verzoeker, vindt de Raad dit niet terug in het rechtsplegingsdossier.

Waar verzoeker stelt dat hij meerdere keren door de politie werd verjaagd stelt de Raad vast dat de omstandigheden waarin dit gebeurde niet duidelijk zijn. Verzoeker stelt dat hieruit een gebrek aan bescherming blijkt. De Raad meent dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij het voorwerp van vervolging was en dat er derhalve een van de noodzakelijke elementen ontbreekt voor erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. De diverse elementen van de vluchtelingendefinitie zijn immers van cumulatieve aard, meer bepaald een gegronde vrees voor vervolging, om een van de redenen vermeld in de vluchtelingenconventie, verblijf buiten het land van nationaliteit en een gebrek aan bescherming van dit land.

Verzoeker stelt dat hem geen identiteitsdocumenten gegeven werden en hij op deze manier volledig verstoten was van het maatschappelijke leven. Verzoeker bepaalt niet nader wanneer hij identiteitsdocumenten gevraagd zou hebben en hij toont niet aan dat dergelijke documenten in Bangladesh noodzakelijk zijn om deel te nemen aan het maatschappelijke leven. Ter zitting bevestigt verzoeker dat hij in Bangladesh nooit identiteitsdocumenten aangevraagd heeft.

Verzoeker stelt dat na de cycloon Aila door de overheid geen enkele steun geboden en de buitenlandse steun niet terecht kwam bij de plaatselijke bevolking. Het betreft een loutere bewering die door verzoeker niet bewezen wordt.

2.2. In een tweede middel roept verzoeker een schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG en een schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker meent dat er geen twijfel kan zijn betreffende het feit dat hij bij terugkeer naar Bangladesh zal blootgesteld worden aan onmenselijke behandelingen.

Terecht stelt verweerder dat leven in moeilijke economische omstandigheden niet kan worden gelijkgesteld met 'onmenselijke of vernederende behandeling' zoals gespecificeerd door artikel 3 van het E.V.R.M. en artikel 48/4 § 2 b van de vreemdelingenwet.

De Raad meent dat het mogelijk is dat verzoeker het voorwerp van discriminatie was in Bangladesh, maar meent dat in de context van Bangladesh waar armoede en werkloosheid, algemeen verspreid is, verzoeker niet aannemelijk maakt dat dit een onmenselijke of vernederende behandeling is in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS